

som vilde misbruge denne Bestemmelse. Det var et Middel imod et Misbrug af § 8, jeg spurgte efter, men det har jeg ikke faaet.

Ministeren mente, at jeg misundte Byerne de store Indtægter. Ingenlunde! Jeg kan godt se, at under mange Forhold kan Byerne behøve store Indtægter og større Indtægter end Landkommunerne; men jeg tror ogsaa, at man i vanskelige Tider mange Gange kan anse noget for en absolut Nødvendighed, som ikke er nogen absolut Nødvendighed. Jeg mener, at man ogsaa i Byerne, naar Tiderne er trange og vanskelige, eller naar man ser, at der forestaar vanskelige Tider, maa søge noget at begrænse sine Udgifter og ikke blot sige: Vi maa have flere Penge! Det er meget let at sige, det kan vi alle ønske, men det er desværre ikke alle Mennesker, der kan faa det. De allerfleste maa, naar de ser, der kommer vanskelige Tider, begrænse deres Udgifter eller søge at finde andre Udveje, og det tror jeg ogsaa vilde være et godt og sundt Princip at følge for Købstæderne. Men det var egentlig heller ikke det, jeg vilde sige, det var kun et Svar paa Ministerens social-politiske Fordrag. Skal Byerne have flere Penge, ja, saa er der Udveje til at skaffe dem større Indtægter, det har det Aar, vi nu er inde i, vist. Jeg nævnedes kun Skattelovene af 1915—16, og vi ved dog alle, at Skattelovene af 1916—17 har bragt Byerne langt, langt større Indtægter. Om de vil være tilstrækkelige til at dække de langt, langt større Udgifter, ja, det er et Spørgsmaal for sig, men der ligger det dog meget hos Administrationen at finde den rette Balance. Behøver Byerne større Indtægter, kan saadanne skaffes, uden at man tager dem fra de omliggende Landkommuner. Det, jeg har imod Lovforslaget, er, at Byerne tager Indtægter fra Landkommuner, særlig saadanne, som ligger ved store Byer, Landkommuner, som allerede har været forfordelte i tidligere Tid og vil blive det endnu mere, dersom det foreliggende Lovforslag bliver til Lov. Det var i store Træk det, jeg udtalte, og jeg beklager, at Ministeren har misforstaaet det, men jeg fik, som sagt, ikke noget Svar.

Godskesen: Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Christiansen) sagde, at hvis Frederiksberg kom til kort med sin Skatteordning i Forhold til København, var det værste, der kunde ske, det, at Frederiksberg gik ind under Københavns Kommune.

Jeg vil dertil sige, at det vilde man ogsaa paa Frederiksberg anse for noget meget slemt. Opgive sin Selvstændighed og gaa ind under København er noget af det, man allernødigt vil, og det er saa heldigt, at medens der er saa uhyre meget, der skiller ogsaa paa Frederiksberg, er her noget, som alle er enige om. I den Henseende er der ingen Forskel paa Konservative, Venstre, Radikale og Socialdemokrater. Alle frederiksbergske Borgere, hvilken politisk Trosbekendelse de end har, er enige om at holde paa Frederiksbergs Selvstændighed. Men det forekommer mig ikke, at dette skulde berettige til at lægge større Byrder paa Kommunen, end man, bortset derfra, kan erkende er retfærdigt.

Forsvarsministeren (P. Munch): Den ærede sidste Taler havde stadig den Bekymring, at Frederiksberg ved disse Bestemmelser skulde komme i en ganske uholdbar Stilling overfor København. Maa jeg sige, at med de Forandringer og Forskydninger, der kan komme som Følge af dette, maa jeg meget betvivle, at Frederiksberg kan komme i en saadan uholdbar Stilling. Det ærede Medlem frygtede, at Skatteprocenten kunde gaa lidt op over Københavns Skatteprocent. Selv det turde være tvivlsomt, som fremkaldt heraf i alt Fald. Men selv om det skulde ske, vilde det ikke være saa forfærdelig meget sværere for Frederiksberg, end det i en rum Tid har været for København, at have det saaledes, at Skatteprocenten var højere i København end paa Frederiksberg. Hvis der skulde komme ganske særlige Forhold de to Kommuner imellem paa Skattespørgsmaalets Omraade, var det jo tænkeligt, at de kunde ordnes, uden at Frederiksberg behøvede at opgive den kommunale Selvstændighed, som dets Borgere sætter saa megen Pris paa.

Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) mente, at jeg havde været tilbøjelig til at rejse en politisk Debat og kaste mig over det Parti, for hvilket han var Ordfører. Jeg synes, det ærede Medlem der tillægger mig en Hensigt, som jeg ikke har givet ham nogen Anledning til at tillægge mig. I alt Fald har det paa ingen mulig Maade været mit Formaal. Jeg har ikke i nogen særdeles Grad forfulgt det ærede Parti og har ikke Spor af Ønske om at gøre det. Det ærede Medlem sagde, at her var Tale om et sagligt Emne, hvorom der kunde være sagligt afvigende Meninger indenfor et Parti. Det anerkender jeg fuldt ud. Jeg har heller ikke paa nogen Maade bebrejdet